

DAVID ELLIS
JAMES PATTERSON
HUSET

DEL 1

DAVID ELLIS
JAMES PATTERSON
HUSET

DEL 1

 SAGA
EGMONT

James Patterson

Huset del 1

Saga

Huset del 1

är översatt från engelska av Kristin Ahnlund efter
Murder House

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2015, 2019 James Patterson och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726089516

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Prolog

Bridgehampton, 1995

När han slår upp ögonen är det fortfarande mörkt ute, luften är kylig och frisk utanför fönstret. I vanliga fall skulle han inte ha gått upp än på en timme, men han kunde knappt sova av förväntan inför dagen. Han är faktiskt inte säker på att han har sovit alls.

Han ser det långa, smala trombonfodralet i hörnet av sovrummet och känner pulsen stiga. Alla repetitioner, alla timmar av övning tills hans händer och axlar värkte, tills huvudet pulserade, alla förberedelser har lett fram till idag. Det är äntligen dags!

Han borstar snabbt tänderna och tar på sig sin Halloweenklädsel. Han lyfter upp trombonfodralet och ryggsäcken och smyger nedför trappan för att inte väcka sin mamma.

Han sliter upp plastfolien och släpper ner två Pop-Tarts i brödrosten och håller upp ett glas mjölk. Han dricker upp mjölken men rör inte kakorna. Magen är alltför orolig. Han äter senare istället, efter framträdandet.

Det är fortfarande mörkt, och den friska luften isar när han lämnar huset med ryggsäcken över axeln och trombonfodralet i vänstra handen. Vid slutet av gatan tittar han åt höger, där han en knapp mil bort kan se dimman över Atlanten, mörk och oändlig. Ögonen dras oundvikligen mot huset på kullen vid havet, det hemsökta kråkslottet på Ocean Drive 7, som även på avstånd blänger mot honom.

*Den som äntrar detta hus
Får aldrig mer se dagens ljus*

En rysning far genom honom. Han skakar av sig den och går åt vänster, norrut längs Ocean Drive. Han bär trombonfodralet än i den vänstra handen, än i den högra, för det är tungt och han vill inte att det ska påverka hans uppträdande idag.

Han skiner upp när han närmar sig skolan söderifrån. Morgonen börjar bli varmare, ett välkommet avbrott i kylan. Solen tittar fram mellan trädtopparna. Löv i olika färger dansar i vinden. Han kväver en impuls att skutta fram som en yster liten pojke.

Men han är ingen liten pojke. Han är inte åtta eller tio år längre.

Han är först där, precis som planerat, ensam på den stora, öppna gräsplanen som leder fram till basebollplanen och lekplatsen söder om tegelbyggnaden. Inga träd eller buskar, inga tegelmurar, ingenting på minst en halv fotbollsplans längd.

Han går mot skogen på östra sidan och hittar sin utkiksplats. Han öppnar trombonfodralet och plockar fram luftgeväret, som redan är laddat.

Han håller geväret i händerna och tar ett djupt andetag för att lugna nerverna. Hjärtat går på högvarv, fastnar i halsgropen och får hans lemmar att darra.

Han tittar på *Star Wars*-klockan som han har på sig över Halloweendräkten. Den första signalen, larmsignalen, ska ljuda snart. Vissa elever kommer att komma tidigt, samlas runt ingången på baksidan, dela upp sig i sina olika gäng eller passa runt en fotboll eller frisbee. De yngre barnens leksaker.

Men det är inte de yngre barnen han är ute efter.

Han tittar på klockan igen, där Darth Vader talar om att tidpunkten närmar sig. Han ville klä ut sig till Darth idag, det hade varit passande, men alldeles för klumpigt med den

stora hjälmen – det var nästan omöjligt att se något genom siktet när han provade.

Han försjunker i tankar, i fantasier, i de dansande löven, och plötsligt har tiden kommit ikapp honom. De har börjat komma. Små barn som håller sina föräldrar i handen och skuttar av iver. Äldre som går tillsammans. Superman, Batman och Aquaman, vampyrer och clowner, katter och kaniner, Askungen, Snövit och Tingeling, Pocahontas och Woody från *Toy Story*, Ronald Reagan, Simba från *Lejonkungen* och Mr. Spock ... Och så de äldsta på skolan, högstadie- och gymnasieeleverna, en del med någon obligatorisk ansiktsmålning eller antydning till utklädnad, men i allmänhet för coola för att klä ut sig som sina yngre skolkamrater.

– Showtime, säger han. Han hörde det ordet i en film på tv som han egentligen inte fick se och tyckte att det lät coolt. Kroppstemperaturen stiger under dräkten.

– Showtime, säger han igen och höjer geväret, men den här gången hittar han rösten, stark och självsäker, och sedan förändras allt, som om en strömbrytare slagits på inom honom. Ett lugn sköljer igenom honom, berusande i sig: Se på honom! Se hur han tålmodigt kliver fram ur trädens skydd med geväret höjt, hur han siktar, skjuter och laddar nästa salva, siktar, skjuter och laddar, *sikta-skjuta-ladda*, medan han närmar sig den oanande folkmassan. Gevärets ryck för varje gång han fyrar av är den mest eggande känsla han någonsin upplevt.

Jimmy Tragler ylar i en kombination av smärta och chock när han kröker ryggen och vacklar omkull. Roger Ackerman, det aset, tar tag i hans arm och försöker springa, men snubblar in i löven.

Han är synlig i gläntan nu där han ställer sig på ett knä för att stödja sig medan luften fylls av skrik och vrål när

femtio, sextio ungar springer åt alla håll som kackerlackor, de stöter in i varandra, snubblar över varandra, tappar sina skolväskor och försöker skydda huvudet, till en början osäkra på vilket håll de ska springa åt, de kastar med huvudena åt alla olika håll, vet bara att de måste bort, bort, bort ...

- Vid träden! ropar en förälder.

- Parkeringsplatsen! ropar en annan.

Han skjuter och laddar nästa salva, *sikta-skjuta-ladda*, medan paniken rör upp elevmassan som ett kraftigt vinddrag. Deras skrik är som musik. Deras skräck är hans syre. Han önskar att den här stunden aldrig skulle ta slut.

Sex träffade, sju, åtta i gläntan nära honom. En handfull till längre bort.

Sedan höjer han geväret med en dramatisk rörelse och stannar upp ett ögonblick, bara ett ögonblick, för att njuta av den utsökta scenen, makten han besitter, förödelsen som han gett upphov till. Det liknar inget han tidigare upplevt. Det finns inga ord för det, detta rus, denna spänning som strömmar genom honom. Sedan blir det suddigt framför ögonen på honom, och det tar en sekund innan han inser att det inte är vinden som är orsaken, utan hans egna tårar.

Det finns troligtvis ett dussin kulor kvar i luftgeväret, men tiden är ute. Lärarna kommer att strömma ut ur byggnaden när som helst nu. De kommer att ringa STPD. Och han lyckades ändå med sitt uppsåt. Bara några ytliga skottskador.

Men wow, vad kul det var!

Och jag är bara tolv, tänker han. Det här är bara början.

Del I
Bridgehampton, 2011

1

Noah Walker ställer sig försiktigt på taket till sitt hus, stannar upp en sekund för att hitta balansen och tar av sig Yankees-kepsen för att torka svetten ur pannan under den gassande junisolen. Han har aldrig haft något emot takläggning, men det är annorlunda när det är ens eget tak på ens egen hyresrätt, och enda anledningen till att man gör det är att det skulle ta hyresvärden ett halvår och man är trött på vattenfläckarna i taket.

Han drar handen genom det tjocka, vågiga håret. Paige kallar det *Matthew McConaughey-looken*, och påpekar att hans kroppsbyggnad stämmer in. Han har fått höra den jämförelsen i flera år, men aldrig lagt någon större vikt vid det. Han lade aldrig särskilt mycket vikt vid vad någon tänkte eller sa om honom. Om han skulle göra det skulle han fan inte bo kvar i The Hamptons.

Han hör knastret av bildäck på vägen, surret från en kraftfull, väloljad motor. De oasfalterade vägarna längs Sag Harbor Turnpike är i bästa fall ojämna, tidvis gropiga och på sina ställen rentav förrädiska. Inte som vägarna längs havet, där eliten har sina palats till "sommarhus" på fyratusen kvadratmeter. Men han ska väl inte klaga på överklassen - han tjänar dubbelt så mycket under maj till augusti när han passar upp på dem jämfört med resten av året sammanlagt. Han lagar det som behöver lagas. Han gräver när det behöver grävas. Han genomlider deras förakt.

- Paige, säger han till sig själv redan innan hennes helsvarta Aston Martin-cabriolet svänger in på uppfarten

och stannar bredvid hans 19 år gamla, ombyggda Harley. Hon är inte diskret. Hon borde nog vara försiktigare. Men här ute på vischan där han bor finns det ingen som vimlar med societeten, så det är ingen risk att Paiges man, John Sulzman, får höra om det. Det är inte som om hans grannar kommer att springa på Paiges man på någon tillställning för överklassen. Det närmaste hans sort någonsin kommit en smoking är pingvinerna på Discovery Channel. Samma postnummer men en helt annan värld.

Paige skrider ur cabrioleten med sin sedvanliga elegans. Noah känner det primitiva begäret som alltid blossar upp vid åsynen av henne. Paige Sulzman är en av de vars skönhet är otvungen, ett privilegium, inget bestyr. I vit hatt och storprickig klänning, med en hand på hatten för att hålla fast den i blåsten, liknar hon just det societetslejon från Manhattan som hon är. Men hon kommer ursprungligen norrifrån och har fortfarande kvar lite ödmjukhet och perspektiv på saker och ting.

Paige. Det är något uppfriskande över henne. Hon är en naturlig skönhet, med sitt glänsande blonda hår och sin perfekta figur, en antydning till uppnäsa och bedårande ljusbruna ögon. Men det är inte bara hennes utseende. Hon har ett skarpt intellekt, självdistans och för sig som en väluppfostrad ung dam. Hon är en av de mest uppriktiga och vänliga personer han någonsin träffat.

Och hon är inte så pjåkig i sängen heller.

Noah klättrar ner på baksidan och möter henne inomhus. Hon rusar fram och trycker sina läppar mot hans med händerna på hans bara bröst.

- Jag trodde du var på Manhattan, säger han.

Hon drar ner mungiporna och putar överdrivet med läpparna. - Det var inte mycket till hälsning. Vad sägs om: "Paige, vad jag är glad att se dig!"

- Jag är glad. Och det är han. Första gången han såg Paige var för tre år sedan när han rengjorde takrännorna på Sulzmans egendom. Bilden av henne stannade kvar hos honom långt efteråt. Det är bara sex veckor sedan ödet förde dem samman igen.

Tanken på Paige har alltid varit både spännande och skräckinjagande. Spännande, eftersom han aldrig träffat någon som kan väcka den där elden inom honom som hon kan. Och skräckinjagande eftersom hon är gift med John Sulzman.

Men allt det där kan vänta. Laddningen mellan dem är påtaglig. Han följer konturerna av hennes klänning med sina stora, grova händer, omsluter hennes imponerande bröst och drar fingrarna genom hennes silkeslena hår medan hon stönar svagt och öppnar gylfen på hans blåjeans.

- Jag ska lämna honom, säger hon mellan ojämna andetag. - Jag ska göra det.

- Du får inte, säger Noah. - Han ... han kommer döda dig.

Hon ger ifrån sig en svag flämtning när Noah sticker in handen innanför hennes trosor. - Jag är trött på att vara rädd för honom. Jag bryr mig inte om vad han ... vad han ... åh, åh, Noah ...

Han lyfter upp henne och de stöter in i ytterdörren och knuffar igen den med en duns, ett ljud som verkar sammanfalla med ett liknande ljud, en annan dörr som stängs där ute.

Noah bär Paige till vardagsrummet. Han lägger ner henne på mattan och sliter upp klänningen så att knapparna far åt alla håll, för läpparna till hennes bröst och förflyttar sig sedan ner till hennes trosor. Ett ögonblick senare är underkläderna av och hon har slagit benen kring